

det ærede Medlem syntes at ville fralægge sig det, kunde man ikke lade være med at se som en Baggrund for hans Udtalelser dette, at han mente, at Landmændene som Helhed havde en særlig Skyld i disse Tilfælde, og at det nu var konstateret, at Misligheder i Retning af for ringe Skat var en særlig Skødesynd indenfor denne Samfunds-klasse. Det maa jeg paa det bestemteste protestere imod.“ Denne Fremstilling er ganske misvisende, og jeg maa mene, at det beror paa mangelfuld Evne hos den højtærede Finansminister til at udtrykke klart, hvad der er passeret, for det kan ikke tænkes, at Ministeren forsætlig har villet give en misvisende Fremstilling af mine Udtalelser. Jeg har nemlig aldeles klart lagt for Dagen, at jeg paa ingen Maade almindeliggør, hvad der er kommet frem ved Næstformandens Undersøgelser gennem den Artikel, der er offentliggjort af Hr. Immanuel Bang. Mine Udtalelser staar i Tidenden Spalte 193 og lyder saaledes: „Men jeg vil her nødig misforstaas. Naar jeg spørger den højtærede Finansminister om dette, ligger der heri aldeles ikke fra min Side den Sigtelse mod Gaardmændene, at de alle sammen har gjort sig skyldige paa forsætlig Maade i saadanne Fejl, slet ikke.“ Det kan ikke siges skarper, end det er sagt her. Jeg har føjet til: „Men jeg mener, at man med Rette ud fra de Oplysninger, der er fremkommet, kan ønske, at den højtærede Finansminister i Statskassens egen Interesse vilde lade foretage en almen Undersøgelse af, hvorledes det forholder sig paa dette Punkt.“ Det er noget ganske andet end det, Finansministeren har lagt mig i Munden, og det forekommer mig, at det mindste, man kan kræve af sine politiske Modstandere, er, at de citerer rigtigt, hvad man har sagt, i Særdeleshed, naar det foreligger trykt. Det, som jeg har Ansvar for og jeg gerne tager Ansvar for, det er en mange Gange gentagen Paavisning af, at det ser ud, som om der er noget forkert ved Gaardmændenes skattepligtige Indkomster, og jeg mener, at jeg saa ofte har gjort opmærksom herpaa i denne Sal, at man med fuld Ret kan bebrejde Finansministeren, at han ikke i Embeds Medfør for længe siden har foretaget en endnu mere omfattende Undersøgelse end den, der nu er blevet foretaget. Jeg venter mig jo ikke, at man vejleder Venstres Vælgere paa en rigtig Maade angaaende det, der siges i denne Sag, efter at jeg i Dag har hørt det ærede Medlem Hr. Pinstrup i den Grad misforstaa — for der er jo aldrig nogen, der forsætlig for-

vanskér noget —, hvad jeg har sagt, som Tilfældet var, og efter at jeg har set den Maade, hvorpaa man i Venstrepressen refererer de Udtalelser, jeg er fremkommet med om dette Spørgsmaal. Det gaar nemlig saaledes for sig, at man taler om det ærede Medlems „Kæphest“ og ikke mere, og saa giver man ærede Venstremænd Ordet for i temmelig lange Taler at modbevise, hvad jeg overhovedet ikke har sagt. Det er den Maade — efter min Mening ikke nogen fair Maade — hvorpaa man i Venstrepressen giver Offentligheden Kundskab om, hvorledes denne Sag staar.

Sandheden er den, at jeg allerede i Oktober 1917 under Finanslovbehandlingen har gjort det høje Ting opmærksom paa, at det saa ud, som om man ude paa Landet ikke vurderede sine Indtægter rigtigt, og jeg henledede allerede den Gang Opmærksomheden paa, at man af de store Summer, der indgaar i Sparekasser og Banker i Landdistrikterne, kunde slutte, at det neppe kunde være rigtigt med de Indtægter, Gaardmændene var sat i Skat af. Hvad viser det? Det viser, at jeg har haft en fuldkommen rigtig Forstaaelse af, at Sparekasseindskuddene stod i et mærk-værdigt Forhold til de lave Indkomster, hvoraf man betalte Skat, thi det er jo netop det, Hr. Im. Bang har paavist ved den Undersøgelse, der er iværksat, saa langt denne Undersøgelse er kommet. Men ikke nok med det: I senere Taler har jeg udtrykkelig bedt Finansministeren om at lade foretage en Undersøgelse. Det har jeg gjort saa tidligt som i Foraaret 1921. Hvorfor foretager Ministeren saa først en Undersøgelse ved sine Embedsmænd nu i 1923? Det kan jeg ikke forstaa. Naar man i dette høje Ting Gang paa Gang viser, at der er Grunde, som taler for at nære Tvivl om, at der opgives rigtigt — heri ligger ikke noget om, at det er forsætlig urigtigt —, saa er det en For-sømmelse af den højtærede Finansminister, at han ikke selv tager Initiativet og sætter sine Embedsmænd til at undersøge, om det nu forho der sig rigtigt med de Opgivelser, man modtager af skattepligtige Indkomster i Landdistrikterne. Jeg maa paa det bestemteste bebrejde Ministeren, at han har forsømt dette Arbejde.

Det, som har været min Hovedkilde, er den foreliggende Statistik, og nu har man ogsaa prøvet paa fra Venstres Side at rokke ved dette Udgangspunkt, men det kan ikke rokkes, uden at man kommer til at kritisere selve den Minister, som Sagen vedrører, thi den Statistik, som foreligger